

Tolažba naša bodi nežna in božajoča kakor mehka sapica prvomajniška, tihi govor sanjave pomladi! In svarilo naše bodi kakor prirodna moč pomladanska, ki daje življenje in krepi, a ne uničuje in ne mori...

Kakor razveseljujejo srca cvetke pomladanske, jih naj razveseljujejo blage, čiste, svete naše misli, vsajene v naša dela, cveteča v njih, dehteča iz njih. Zato naj hrepeni v višine slednja naša misel, kakor drhti v višave cvet, in kipi proti nebu duh prvopomladanskega cvetja...

Ker glejte, o bratje, k nebu dviga glavo trobentica; vstajenju zvoní zvončka večnotajna simfonija.

In kam naj obračamo mi nemirne, srečo iščočé naše oči? Kam naj drhte naša srca, po miru koprneča? Komu naj zveni naproti bolni in vzradoščeni klic naših src? Komu naj buči naproti pesem zahvalnica naših duš?

Ali ne Gospodu in Bogu, Solncu našega življenja?

O resnično, k nebu naj hrepene naša srca, o bratje! In v naših dušah naj drhti glasneje kot kdaj radostna himna velikonočna.

Aleluja!

Ker Gospod, življenja vir nam je blizu. Aleluja!

Gospod, v trpljenju preizkušeni, je ob nas s svojo tolažbo. Aleluja!

Gospod, od sovražnikov ponižani, v prah po-teptani, nas podpira z večno svojo roko. Aleluja!

Gospod, od smrti vstali, sovražnikom v ponižanje, je ob nas s svojo močjo. Aleluja!

Kaj nam je sovražnik? Kje je še bol, kje žalost, kje obup, kje smrt in njena moč in njeno želo?

Vse je radost v Gospodu!

Aleluja! Amen! Amen...

Slovo in pozdrav.

Zložil Vekoslav Remec.

1.

O moja polja, s solncem pozlačena,
postlana z rožami pomladni čas —
tako od vas šla duša ni nobena,
tako se ločil nihče ni kot jaz.

Hiti v vabečo daljo cesta bela,
počasi po nji jaz grem, potnik mlad,
in duša mi je težka, nevesela,
kot da poslavljam se od tisoč nad.

Pod goro vas sloni, pokojna, tiha,
blešči se cerkev, v solncu križ gori,
prek njiv in trat od tam mi vetrc diha
in šepeta: — Adijo, potnik ti! —

Pod goro vas molči, v njej hiša mala,
v njej mir, radost in tisoč, tisoč sreč —
pod mano skoraj bodo ropotala
čez šine kola: — Nikdar, nikdar več...

2.

Poslušam, kaj jeklena mi kolesa
nevzdržno govore na poti tej —
in razumeti moč mi ni slovesa,
ko pojejo mi: — Le naprej, naprej!

Kaj ni do zdaj srce se balo pótí
in zrló solzno ni oko nazaj
na polja majska, ki so v vsej lepoti
me klicala v svoj cvetni naračaj?

Kaj nisem ločil se solzeč od hiše,
kjer za menoj mre sreča mladih dni
in moja mamica si solze briše
in prosi, naj me Bog blagoslovi?

Naprej, naprej!... Srce strme posluša
pozdrav ta silni, to samozavest,
ki čuti prvič jo v vsej moči duša
na tej najtežji cesti mojih cest.

